

ædlest Rørelser frem i Dagens Lys. Agtelse, Ven-skab, Kærlighed. Har jeg ikke Ret?"

Per begyndte nu for Alvor at blive utaalmodig. Heldigvis kom nu Pigen tilbage, og idet hun holdt Døren aaben ind til Sideværelset, bad hun ham gaa derind.

Per traadte ind i en Stue eller rettere en Sal, der i endnu højere Grad end baade Forhallen og Biblioteksværelset gav ham Fornemmelsen af at be-træde den virkelige Rigdoms — Millionernes — Even-tyrrige. Det store Rum med et pragtfuldt, svagt hvælvet Loft i Rococostil, fra hvis Hjørner fede Englebørn blæste til Doms i lueforgyldte Basuner, var det gamle Palæes Selskabssal. Her, hvor fordum to Rækker spinkle Stole langs Væggen og et Par høje Pillespejle rimeligvis havde udgjort hele Bo-havet, saaes nu en moderne Overflødighed af Møb-ler og Dekorationsgenstande. Dybe Sofaer og store, bløde Lænestole, Borde, Skamler, Bjørneskind og Bladgrupper, Søjler med Statuetter, Etagerer med Nips, og atter Lænestole og smaa og større Borde, og nye Bladgrupper og Kunstværker og et Portræt paa et Staffeli. Omtrent midt i Stuen stod et op-slaaet Koncertflygel. Fra en mindre Stue ved Siden af, der var indrettet som Vinterhave med Palmer, Gummitræer og syngende Fugle, hørtes et Spring-vands Plasken.

Omsider opdagede han Fru Salomon paa en Puf under et af Vinduerne, hvor hun nok saa huslig sad og syede. Hun modtog ham med Venlighed og rakte ham sin venstre Haand til Velkomst.

De havde akkurat faaet udvekslet et Par Tale-maader, da Per hørte en Dør gaa inde i Vinter-haven og derpaa en munter Nynnen, der hurtig slog over i nogle klare Sangtriller. Et Øjeblik efter